

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Under vor sidste Krig

Citation: Larsen, Karl: "Under vor sidste Krig", i Larsen, Karl: *Under vor sidste Krig*, Gyldendal, 1897, s. 506. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_11-shoot-idm140053902758992/facsimile.pdf (tilgået 05. august 2024)

Anvendt udgave: Under vor sidste Krig

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

det atter og atter. Mange Gange gør jeg formelig Vold paa mig selv for at holde disse Stemninger indenfor visse Grænser, men det vil ikke altid lykkes mig. Imidlertid haaber jeg, at det, at jeg holder saa uendelig meget af dig og Børnene, ikke skal gøre mig til en mindre god Soldat . . .»

Kendsgerningerne viste, at Brevskriveren blev ved at være den uforfærdede Soldat fra de unge Aar og den første Krig, men dog ledes han d. 22. April til den Betragtning: «Man burde som Soldat aldrig være gift! Naar man elsker Kone og Børn, som man bør gøre det, knyttes man med saa stærke Baand til Livet, at de færreste som saadanne ser Døden i Ansigtet med den frejdige Lyst, som de ellers vilde gøre, da det hele dog kun er et Tidsspørgsmaal, og der intet sker tilfældigt». —

Under Vaabenkvilen har Premierløjtnanten haft Permission og besøgt Hjemmet. Nu skriver han d. 8. Juni: «Min egen velsignede Pige! Saa sidder jeg da atter her, langt, langt borte fra alt, hvad der er mig kærst og mest dyrebart i Livet! Med hvilke Følelser jeg er her, kan du bedst sige dig selv, da du véd, hvilken navnløs Fryd det var mig igen at være sammen med dig og Børnene. Egentlig burde jeg ikke være tagen hjem, da vi begge naturligvis nu føler Adskillelsen dobbelt bittert. Og dog takker jeg dig inderlig for hvert Øjeblik, vi var sammen, og har ikke et eneste at undvære! . . . Jeg stirrede fra Dampskibsdækket efter dig, saa længe jeg kunde øjne en Flig af din Kaabe, men skønt en Elskers Øjne jo er skarpe, varede det desværre ikke længere end til det Øjeblik, da «Orion»